29. 4. 2002

ID: 16640

Vada řízení

O vadu ve smyslu ustanovení § 237 odst. 1 písm. f) o.s.ř., ve znění účinném do 31.12.2000, jde tedy jen tehdy, jestliže šlo o postup nesprávný (uvažováno z hlediska zachování postupu soudu určeného zákonem nebo dalšími obecně závaznými právními předpisy) a jestliže se postup soudu projevil v průběhu řízení a nikoliv při rozhodování.

O vadu ve smyslu ustanovení § 237 odst. 1 písm. f) o.s.ř., ve znění účinném do 31.12.2000, jde tedy jen tehdy, jestliže šlo o postup nesprávný (uvažováno z hlediska zachování postupu soudu určeného zákonem nebo dalšími obecně závaznými právními předpisy) a jestliže se postup soudu projevil v průběhu řízení a nikoliv při rozhodování.

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 21 Cdo 445/2001, 21 Cdo 546/2001, 21 Cdo 412/2002 ze dne 28.3.2002)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl ve věci výkonu rozhodnutí oprávněného JUDr. B. G. proti povinnému M. S., za účasti manželky povinného H. S., pro 77.440,- Kč s příslušenstvím prodejem movitých věcí povinného, vedené u Okresního soudu Plzeň-sever pod sp.zn. E 1042/99, o dovoláních oprávněného proti usnesením Krajského soudu v Plzni ze dne 30. září 1999, č.j. 13 Co 826/99-9, ze dne 27. října 2000, č.j. 14 Co 752/2000-41, a ze dne 22. února 2001, č.j. 14 Co 110/2001-51, tak, že dovolání oprávněného zamítl

Z odůvodnění :

Oprávněný se podáním ze dne 20.7.1999 domáhal, aby soud nařídil „výkon rozsudku Okresního soudu Plzeň-sever č. 7 C 309/95 z 3. září 1997 ve znění rozsudku Krajského soudu v Plzni č. 11 Co 69/98 ze 4. května 1999 pro pohledávku ve výši 77.440,- Kč s 3% úrokem z částky 10.400,- Kč za dobu od 1. září 1993 do 14. července 1994 a s 16% úrokem z částky 10.400,- Kč za dobu od 15. července 1994 do zaplacení a s 3% úrokem z částky 64.000,- Kč za dobu od 1. září 1993 do 14. července 1994 a s 16% úrokem z částky 64.000,- Kč za dobu od 15. července 1994 do zaplacení a pro náklady vykonávacího řízení ve výši 1.549,- Kč za soudní poplatek“ prodejem movitých věcí povinného. V návrhu uvedl, že na pohledávku přiznanou mu uvedenými rozsudky ve výši 77.440,- Kč s úroky mu povinný ničeho nezaplatil.

Okresní soud Plzeň-sever usnesením ze dne 3.9.1999, č.j. E 1042/99-3, oprávněného vyzval k „opravě - k doplnění“ jeho podání ze dne 20.7.1999 s poukazem na to, že podání nemá náležitosti řádného návrhu na nařízení výkonu rozhodnutí podle ustanovení § 42 odst. 4 a § 79 odst. 1 o.s.ř. („u oprávněného a povinného není uvedeno povolání, není označena věc, které se návrh týká, a jsou nečitelně vylíčeny rozhodující skutečnosti - povinnost, jenž byla povinnému exekučním titulem

uložena“), stanovil mu k tomu lhůtu 15 dnů a poučil ho, že řízení bude zastaveno, „zůstal-li bez výsledku pokus o odstranění vad, které brání věcnému vyřízení písemného podání“.

Odvolání oprávněného proti tomuto usnesení soudu prvního stupně Krajský soud v Plzni usnesením ze dne 30.9.1999, č.j. 13 Co 826/99-9, podle ustanovení § 218 odst. 1 písm. c) o.s.ř. odmítl. Napadené usnesení považoval za usnesení, jímž se upravuje vedení řízení, a proti takovému usnesení zákon vylučuje přípustnost odvolání [§ 202 odst. 2 písm. a) o.s.ř.].

V dovolání proti usnesení odvolacího soudu ze dne 30.9.1999, č.j. 13 Co 826/99-9, oprávněný namítá, že jeho návrh na výkon rozsudku Okresního soudu Plzeň-sever obsahuje všechny náležitosti podle § 42 odst. 4 a § 79 odst. 1 o.s.ř., a dovozuje, že mu soudy „tímto postupem odňaly možnost jednat před soudem“. Navrhl, aby dovolací soud usnesení soudu prvního stupně i usnesení odvolacího soudu zrušil.

Okresní soud Plzeň-sever usnesením ze dne 29.8.2000, č.j. E 1042/99-23, nařídil podle vykonatelného rozsudku Okresního soudu Plzeň - sever ze dne 3.9.1997, sp.zn. 7C 309/95, ve znění rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 4.5.1999, sp.zn. 11 Co 69/98, k uspokojení pohledávky oprávněného v částce 74.400,- Kč s 3% úrokem z částky 10.400,- Kč od 1.9.1993 do 14.7.1994 a s 16% úrokem z částky 10.400,- Kč od 15.7.1994 do zaplacení, s 3% úrokem z částky 64.000,- Kč od 1.9.1993 do 14.7.1994 a s 16% úrokem z částky 64.000,- Kč za dobu od 15.7.1994 do zaplacení, výkon rozhodnutí prodejem movitých věcí a zamítl návrh na nařízení výkonu rozhodnutí „do částky Kč 3.040,--“; zároveň povinnému uložil povinnost nahradit oprávněnému náklady výkonu rozhodnutí ve výši 1.426,- Kč s tím, že nařízení výkonu rozhodnutí se vztahuje i na tyto náklady, a povinnému zakázal, aby nakládal s věcmi, které vykonavatel podle tohoto usnesení sepíše. Soud prvního stupně vycházel z toho, že oprávněný „vytčené vady návrhu“ v podaném odvolání odstranil, že se však návrhem domáhal nařízení exekuce v širším rozsahu, než stanoví exekuční titul (pro částku 77.440,- Kč s příslušenstvím, ačkoliv exekučním titulem mu byla přiznána pouze částka 74.400,- Kč s příslušenstvím).

Odvolání oprávněného proti tomuto usnesení soudu prvního stupně (do výroku, jímž byl návrh na výkon rozhodnutí zamítnut) Krajský soud v Plzni usnesením ze dne 27.10.2000, č.j. 14 Co 752/2000-41, jako opožděné odmítl a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení. Vycházel přitom ze zjištění, že usnesení soudu prvního stupně bylo oprávněnému doručeno dne 1.9.2000 a že oprávněný podal proti němu odvolání osobně u soudu až dne 22.9.2000, tedy po uplynutí zákonné odvolací lhůty podle ustanovení § 204 odst. 1 o.s.ř.; patnáctidenní odvolací lhůta uplynula dnem 16.9.2000, a - protože toho dne byla sobota - je posledním dnem lhůty pondělí 18.9.2000.

V dovolání proti naposled uvedenému usnesení odvolacího soudu oprávněný s poukazem na ustanovení „§ 237 odst. 1 písm. f), § 238a odst. 1 písm. e) a § 241 odst. 3 písm. a) občanského soudního řádu“, namítá, že soud mu „tímto nesprávným postupem v průběhu řízení odnímá možnost jednat před soudem“. Soudu prvního stupně vytýká, že nesprávně zamítl jeho návrh na výkon rozhodnutí pro 3.040,- Kč, když tuto částku, která představuje náklady řízení přiznané mu vůči povinnému vykonávaným rozhodnutím, mu povinný rovněž nezaplatil. Navrhl, aby dovolací soud usnesení odvolacího soudu zrušil.

Okresní soud Plzeň-sever usnesením ze dne 26.1.2001, č.j. E 1042/99-48, oprávněného vyzval k doplnění jeho dovolání proti usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 27.10.2000, č.j. 14 Co 752/2000-41, o skutkové vylíčení dovolacího důvodu („proč napadá závěr usnesení odvolacího soudu o opožděnosti odvolání“), stanovil mu k tomu lhůtu 15 dnů a poučil ho, že dovolací řízení bude zastaveno, jestliže vady nebudou v předepsané lhůtě odstraněny.

Odvolání oprávněného proti tomuto usnesení soudu prvního stupně Krajský soud v Plzni usnesením ze dne 22.2.2001, č.j. „14 110/2001“ (správně, č.j. 14 Co 110/2001-51), podle ustanovení § 218 odst. 1 písm. c) o.s.ř. odmítl a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Odvolací soud dospěl k závěru, že proti napadenému usnesení, jímž byl oprávněný vyzván k odstranění vad podání (dovolání) podle ustanovení § 43 odst. 1 o.s.ř., není podle ustanovení § 202 odst. 2 písm. d) o.s.ř. odvolání přípustné.

V dovolání proti usnesení odvolacího soudu ze dne 22.2.2001, č.j. 14 Co 110/2001-51, oprávněný s poukazem na ustanovení „§ 237 odst. 1 písm. f), § 238a odst. 1 písm. e) a § 241 odst. 3 písm. a) občanského soudního řádu“ opět namítá, že mu „tímto nesprávným postupem soudu byla odňata možnost jednat před soudem“. Navrhl, aby dovolací soud usnesení soudů obou stupňů zrušil.

Nejvyšší soud České republiky jako soud dovolací (§ 10a o. s. ř.) projednal věc podle Občanského soudního řádu ve znění účinném do 31. 12. 2000 – dále jen „o.s.ř.“ (srov. Část dvanáctou, Hlavu I, bod 17. zákona č. 30/2000 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony). Po zjištění, že všechna tři dovolání byla podána proti pravomocným rozhodnutím odvolacího soudu v zákonné lhůtě (§ 240 odst. 1 o.s.ř.) a že dovolání oprávněného směřují proti usnesením odvolacího soudu, proti nimž je dovolání přípustné podle ustanovení § 238a odst. 1 písm. e) o.s.ř., dovolací soud přezkoumal napadená usnesení bez jednání (§ 243a odst. 1 věta první o.s.ř.) a dospěl k závěru, že dovolání nejsou opodstatněná.

S tvrzením dovolatele, že dovoláními napadená usnesení odvolacího soudu trpí vadou uvedenou v ustanovení § 237 odst. 1 písm. f) o.s.ř., dovolací soud nesouhlasí.

Podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. f) o. s. ř. je dovolání přípustné proti rozhodnutí odvolacího soudu, jestliže účastníku řízení byla v průběhu řízení nesprávným postupem soudu odňata možnost jednat před soudem.

Odnětím možnosti jednat před soudem se ve smyslu citovaného ustanovení rozumí postup soudu, jímž znemožnil účastníku řízení realizaci těch procesních práv, která mu občanský soudní řád dává (např. právo účastnit se jednání, činit přednesy, navrhovat důkazy apod.).

Rozhodnutí soudu (ve věci samé nebo o otázkách, týkajících se přípustnosti řízení) vyjadřuje závěry, k nimž soud dospěl zhodnocením skutečností, které vyšly najevo za řízení (v „průběhu řízení“). Postupem soudu v průběhu řízení je tedy činnost soudu, která vydání soudního rozhodnutí předchází, a nikoliv vlastní rozhodovací akt soudu, který má za úkol průběh řízení zhodnotit. O vadu ve smyslu ustanovení § 237 odst. 1 písm. f) o.s.ř. jde tedy jen tehdy, jestliže šlo o postup nesprávný (uvažováno z hlediska zachování postupu soudu určeného zákonem nebo dalšími obecně závaznými právními

předpisy) a jestliže se postup soudu projevil v průběhu řízení a nikoliv při rozhodování. Pro tento závěr svědčí i systematický argument (tzv. argumentum a rubrica), neboť občanský soudní řád sám užívá termínu „průběh řízení“ pro řízení v prvním stupni k označení Hlavy první Části třetí a v užším významu v záhlaví (rubrice) k ustanovením § 100 až § 102 o.s.ř., zatímco soudní rozhodnutí jsou upravena až v Hlavě čtvrté Části třetí o.s.ř.; obdobně se řízení o odvolání (Hlava první Část čtvrtá o.s.ř.) člení na „řízení u odvolacího soudu“ (rubrika k ustanovením § 211 až 217 o.s.ř., postihující - mimo jiné též přes odkaz v ustanovení § 211 o.s.ř. - průběh odvolacího řízení) a na „rozhodnutí o odvolání“ (rubrika k ustanovením § 218 až § 223 o.s.ř.) [srovnej např. usnesení Nejvyššího soud ČR z 27.6.1996, sp. zn. 2 Cdon 539/96, uveřejněné pod č. 27 ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek, roč. 1998].

V návaznosti na změnu v textu ustanovení § 237 písm. f) o. s. ř. provedenou zákonem č. 238/1995 Sb., kterým se mění a doplňuje zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a zákon České národní rady č. 114/1988 Sb., o působnosti orgánů České socialistické republiky v sociálním zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů [poté ustanovení § 237 odst. 1 písm. f) o. s. ř.], rozšířila tato novela občanského soudního řádu přípustnost dovolání na ta rozhodnutí odvolacího soudu, v jejichž důsledku řízení před odvolacím soudem končí bez meritorního projednání odvolání [srov. § 238a odst. 1 písm. c) až f) o. s. ř.]. Kdyby mělo usnesení odvolacího soudu o odmítnutí odvolání způsobovat - jak uvádí dovolatel - též vadu podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. f) o. s. ř. (která sama o sobě zakládá přípustnost a současně důvodnost dovolání), bylo by ustanovení § 238a odst. 1 písm. e) o. s. ř. obsoletním (srov. např. závěry uvedené v usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 24. 10. 1996, sp. zn. 2 Cdon 1007/96, uveřejněném pod č. 36 v časopise Soudní judikatura, roč. 1997).

Usnesení odvolacího soudu, kterými byla odvolání oprávněného podle ustanovení § 218 odst. 1 o.s.ř. odmítnuta, tedy nelze chápat jako nesprávný postup soudu, jímž by mohla být účastníku odňata možnost jednat před soudem [§ 237 odst. 1 písm. f) o. s. ř.].

Dovolací soud se poté nejprve zabýval dovoláními oprávněného proti usnesením odvolacího soudu ze dne 30.9.1999, č.j. 13 Co 826/99-9, a ze dne 22.2.2001, č.j. 14 Co 110/2001-51.

Postup soudu v občanském soudním řízení (včetně řízení odvolacího) je upraven tak, aby byla zajištěna spravedlivá ochrana práv a oprávněných zájmů účastníků (srov. § 1 o.s.ř.) a aby ochrana práv byla rychlá a účinná (srov. § 6 o.s.ř.). Součástí práva na soudní ochranu (srov. § 3 o.s.ř.) je právo podat za stanovených podmínek proti rozhodnutí soudu prvního stupně odvolání a požadovat, aby odvolací soud v jeho rámci rozhodnutí soudu prvního stupně přezkoumal. Aniž by zkoumal věcnou stránku napadeného rozhodnutí, je odvolací soud oprávněn a povinen odvolání odmítnout v případech, které jsou taxativně uvedeny v ustanovení § 218 odst. 1 písm. a) až c) o.s.ř.

Podle ustanovení § 202 odst. 2 písm. d) o.s.ř. odvolání není přípustné proti usnesení, jímž bylo vráceno podání k opravě.

Usnesením, kterým bylo vráceno podání k opravě, zákon míní výzvu soudu (ve formě usnesení) podle ustanovení § 43 o. s. ř. k opravě nebo doplnění nesprávného nebo neúplného podání. Jestliže tedy oprávněný napadl odvoláním usnesení soudu prvního stupně ze dne 3.9.1999, č.j. E 1042/99-3,

kterým byl vyzván k doplnění neúplného podání - návrhu na nařízení výkonu rozhodnutí ze dne 20.7.1999, a poté i usnesení soudu prvního stupně ze dne 26.1.2001, č.j. E 1042/99-48, jímž byl vyzván k doplnění dovolání proti usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 27.10.2000, č.j. 14 Co 752/2000-41, směřovala jeho odvolání v obou případech do usnesení, proti nimž není odvolání přípustné. Odvolací soud proto postupoval správně, když usneseními ze dne 30.9.1999, č.j. 13 Co 826/99-9, a ze dne 22.2.2001, č.j. 14 Co 110/2001-51, obě odvolání oprávněného podle ustanovení § 218 odst. 1 písm. c) o.s.ř. jako nepřípustná odmítl; na závěr o správnosti dovoláním napadeného usnesení odvolacího soudu o nepřípustnosti odvolání proti usnesení soudu prvního stupně ze dne 3.9.1999 nemá vliv ani skutečnost, že odvolací soud považoval odvolání proti tomuto usnesení za nepřípustné podle ustanovení § 202 odst. 2 písm. a) o.s.ř., tj. proto, že jde o usnesení, jímž se upravuje vedení řízení, neboť i proti takovému usnesení zákon odvolání vylučuje.

Důvodné není ani dovolání oprávněného proti usnesení odvolacího soudu ze dne 27.10.2000, č.j. 14 Co 752/2000-41.

V tomto případě odvolací soud odvolání podané oprávněným proti usnesení soudu prvního stupně ze dne 29.8.2000, č.j. E 1042/99-23, odmítl proto, že bylo podáno opožděně [§ 218 odst. 1 písm. a) o.s.ř.]. Vycházel přitom - jak výše uvedeno - ze zjištění, že usnesení soudu prvního stupně bylo oprávněnému doručeno dne 1.9.2000 a že oprávněný podal odvolání proti němu až dne 22.9.2000 (osobně u soudu), tedy po uplynutí zákonné odvolací lhůty podle ustanovení § 204 odst. 1 o.s.ř; zjištění o dni doručení usnesení soudu prvního stupně oprávněnému odvolací soud učinil z údajů uvedených na doručence o doručení usnesení soudu prvního stupně oprávněnému.

Odvolání proti rozhodnutí soudu je podáno včas, bylo-li podáno do 15 dnů od jeho doručení (srov. § 204 odst. 1 větu první o.s.ř.).

V posuzovaném případě bylo usnesení Okresního soudu Plzeň-sever ze dne 29.8.2000, č.j. E 1042/99-23, jímž byl nařízen výkon rozhodnutí prodejem movitých věcí, doručováno oprávněnému prostřednictvím pošty podle ustanovení § 46 o.s.ř. (tzv. prosté doručení).

Podle ustanovení § 46 odst. 1 o.s.ř. adresátu lze doručit písemnost v bytě, v sídle (místě podnikání), na pracovišti nebo kdekoli bude zastižen.

Podle ustanovení § 46 odst. 2 věty první o.s.ř. nebyl-li adresát zastižen, ačkoliv se v místě doručení zdržuje, doručí se jiné dospělé osobě bydlící v témže bytě nebo v témže domě anebo zaměstnané na témže pracovišti, je-li ochotna obstarat odevzdání písemnosti.

Z obsahu spisu - podle záznamů uvedených na doručence - vyplývá, že zásilka obsahující (mimo jiné) usnesení Okresního soudu Plzeň-sever ze dne 29.8.2000, č.j. E 1042/99-23, byla doručována oprávněnému poštou dne 1.9.2000 na adresu jeho bydliště v P., Ž. č. 64, a dne 1.9.2000 (s poznámkou na doručence „byt“) také fakticky doručena. Oprávněný (případně jiná dospělá osoba bydlící v témže bytě nebo v témže domě ochotná obstarat odevzdání písemnosti) potvrdil převzetí zásilky dne 1.9.2000 svým podpisem na doručence.

Místo, den a způsob doručení prokazuje při doručování poštou zásadně doručenka, kterou pošta vrací zpět odesílajícímu soudu. Doručenka o doručení písemnosti soudu má povahu veřejné listiny. Platí proto (srov. § 134 o.s.ř.), že doručenka potvrzuje pravdivost toho, co je v ní osvědčeno nebo potvrzeno, není-li prokázán opak. Účastník, který zpochybňuje správnost údajů uvedených na doručence (namítá, že stanovený postup doručování nebyl dodržen), je povinen o tom nabídnout soudu důkazy a tímto způsobem svá tvrzení prokázat (srov. též usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. 6. 1998, sp. zn. 2 Cdon 1532/97, uveřejněné pod č. 127 v časopise Soudní judikatura, roč. 1998).

Oprávněný teprve v podání ze dne 1.2.2001 (v odvolání proti usnesení soudu prvního stupně ze dne 26.1.2001, č.j. E 1042/99-48, jímž byl vyzván k doplnění svého dovolání datovaného dnem 27.11.2000 a směřujícího proti usnesení odvolacího soudu ze dne 27.10.2000) namítá, že usnesení Okresního soudu Plzeň-sever ze dne 29.8.2000, č.j. E 1042/99-23, mu bylo doručeno dne 7. září 2000, z čehož dovozuje, že odvolání proti usnesení soudu prvního stupně ze dne 29.8.2000, č.j. E 1042/99-23, nepodal opožděně. Vzhledem k tomu, že tímto zpochybňuje správnost údaje o dni doručení uvedeného na doručence od usnesení soudu prvního stupně ze dne 29.8.2000, byl v řízení povinen - jak vyplývá z výše uvedeného - pomocí důkazů svá tvrzení v tomto směru prokázat. Protože však dovolatel provedení žádných důkazů nenavrhl, dospěl dovolací soud k závěru, že v řízení neprokázal nepravdivost údaje uvedeného na doručence o dni doručení usnesení soudu prvního stupně.

Navíc v dovolacím řízení nelze provést důkaz k prokázání včasnosti odvolání, jestliže odvolatel měl možnost navrhnout jeho provedení již v řízení odvolacím a této možnosti nevyužil (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 18. 12. 2000, sp. zn. 20 Cdo 1520/98, uveřejněné pod č. 54 v časopise Soudní judikatura, roč. 2001). Tím, že oprávněný v odvolání proti usnesení Okresního soudu Plzeň-sever ze dne 29.8.2000, č.j. E 1042/99-23, ničeho nenamítal proti dni doručení tohoto usnesení soudu prvního stupně (1.9.2000), ačkoliv tuto možnost měl (a nevyužil ji), znemožnil odvolacímu soudu učinit co do včasnosti odvolání jiný závěr.

Ani námitkou dovolatele, že „částka 3.040,- Kč, pro kterou byl návrh na výkon rozhodnutí zamítnut, představuje náklady řízení přiznané mu vůči povinnému vykonávaným rozhodnutím a že ty mu nebyly rovněž povinným zaplaceny“, se dovolací soud zabývat nemohl. Předmětem přezkumu v dovolacím řízení může být totiž jen správnost rozhodnutí dovoláním napadeného; tím je v posuzované věci usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 27.10.2000, č.j. 14 Co 752/2000-41, jímž bylo odmítnuto odvolání oprávněného proti usnesení Okresního soudu Plzeň-sever ze dne 29.8.2000, č.j. E 1042/99-23. Odvolací soud se při rozhodování o tomto odvolání nezabýval a ani nemohl zabývat věcnou správností napadeného usnesení soudu prvního stupně. Zabýval se toliko formálními předpoklady, při jejichž splnění může být o odvolání jednáno a napadené rozhodnutí přezkoumáno. Protože ale dospěl k závěru, že dovolání bylo podáno opožděně, nemohl se – z důvodů výše uvedených – zabývat věcnou správností usnesení soudu prvního stupně. Věcnou správností usnesení soudu prvního stupně o nařízení výkonu rozhodnutí se nemůže zabývat ani dovolací soud, neboť mu přísluší toliko přezkoumat správnost závěru odvolacího soudu o tom, že byly splněny předpoklady pro odmítnutí odvolání ve smyslu ustanovení § 218 odst. 1 písm. a) o.s.ř.

Z výše uvedeného vyplývá, že všechna dovoláním napadená usnesení odvolacího soudu jsou z hlediska uplatněných dovolacích důvodů správná a že řízení netrpí ani vadou uvedenou v ustanovení § 237 odst. 1 písm. f) o.s.ř. Protože nebylo zjištěno (a ani dovolatelem tvrzeno), že by usnesení odvolacího soudu byla postižena některou z dalších vad uvedených v ustanovení § 237 odst. 1 o.s.ř.

nebo jinou vadou, která by mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, Nejvyšší soud České republiky všechna dovolání oprávněného podle ustanovení § 243b odst. 1 části věty před středníkem o.s.ř. zamítl.

© EPRAVO.CZ – Sbírka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- Odpovědnost za vady
- Náhrada nákladů na výživu pozůstalých (jiných) osob
- Mezinárodní příslušnost ve věcech rodičovské zodpovědnosti
- Smlouva o dílo (exkluzivně pro předplatitele)
- Spotřebitelský úvěr (exkluzivně pro předplatitele)
- Starobní důchod (exkluzivně pro předplatitele)
- Veřejná obchodní společnost (exkluzivně pro předplatitele)
- Vypořádání SJM (exkluzivně pro předplatitele)
- Přiměřené protiplnění
- Předkupní právo
- Ochrana osobnosti